

OCZEKIWANIE NA POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSYTA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. ŁUKASZA (ŁK 21, 25-28. 34-36)

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec huku morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego w obłoku z mocą i wielką chwałą. a gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.

Uważajcie na siebie, aby wasze serca nie były ociążałe wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych, żeby ten dzień nie spadł na was zniecka jak potrzask. Przyjdzie on bowiem na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi. Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie, abyście mogli uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym».

KOMENTARZ

w. 25-26 *Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec szumu morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu, w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. Albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte.*

Omawiana dzisiaj perykopa ewangeliczna jest fragmentem tzw. mowy eschatologicznej Pana Jezusa (Łk 21, 5-36) odnoszącej się do wydarzeń związanych ze zburzeniem Jerozolimy i końcem świata. Jezus zapowiada wydarzenia historyczne, jak również zjawiska kosmiczne, które będą znakami działania Boga w historii i we wszechświecie.

„Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach” – już w Starym Testamencie prorocy używali podobnych opisów, aby podkreślić gniew Boga, który przychodzi dokonać sądu nad Narodem Wybranym, jak również nad całym światem. To działanie Boga ma na celu ustanowienie w świecie nowego porządku, aby założyć w nim swoje wieczne królestwo (zob. Iz 13, 10; Am 8, 9; Jl 2, 10). Pisarze apokaliptyczni w apokryfach pokazują, że w czasach ostatecznych we wszechświecie nastanie powszechny nieład, po którym nadejdzie przyszły świat, doskonały i wieczny (zob. Księga Henocha i in.)

Jezus w powyższych wierszach wspomina o trzech elementach, z których – według wizji świata obowiązującej w Jego czasach – składał się cały wszechświat: niebo, ziemia i podziemie. W dniu sądu wszystkie te trzy elementy (kondygnacje) zostaną dotknięte i wstrząśnięte mocą Bożą: niebo – „będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach”; ziemia: „na ziemi trwoga narodów (...), ludzie mdleć będą ze strachu”; podziemie (morze według ówczesnych wyobrażeń wypełniało czeluście ziemi) – „szum morza i jego nawałnicy”.

w. 27 *Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego na obłoku z wielką mocą i chwałą.*

Zdanie to nawiązuje do wizji proroka Daniela: „Patrzałem w nocnych widzeniach: a oto na obłokach nieba przybywa jakby Syn Człowieczy. Podchodzi do Przedwiecznego i wprowadzają Go przed Niego. Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie” (Dn 7, 13-14). Te słowa Jezusa oznaczają, że Jego przybycie w chwale i mocy ostatecznie zamknie historię zbawienia.

Obraz obłoku pojawi się jeszcze raz w Dziejach Apostolskich, których autorem (podobnie jak omawianej Ewangelii) jest św. Łukasz – w dniu Wniebowstąpienia obłok zabierze Jezusa sprzed oczu Apostołów, a dwie postacie w białych szatach oznajmiają im: „Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1, 9-11).

w. 28 *A gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.*

Jezus oświadcza swoim uczniom, że zjawiska kosmiczne, które w sposób naturalny będą wzbudzać grozę, nie powinny jednak przerażać jego uczniów. Wprost przeciwnie, obserwując te wydarzenia, powinni oni przyjmować je ze spokojem i dumą, gdyż spełniają się przepowiednie proroków i samego Jezusa. Ta chrześcijańska duma jest wyrazem ufności i pewności zbawienia, które nadchodzi.

w. 34-35 *Uważajcie na siebie, aby wasze serca nie były ociążałe wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych, żeby ten dzień nie spadł na was znienacka jak potrzask. Przyjdzie on bowiem na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi.*

Jezus wzywa swoich uczniów do zachowania czujności w oczekiwaniu na wypełnienie się Jego słów. Wcześniej św. Łukasz przytoczył podobne słowa Jezusa w formie przypowieści o sługach oczekujących powrotu pana z uczty weselnej: „A wy bądźcie podobni do ludzi, oczekujących swego pana, kiedy z uczty weselnej powróci, aby mu zaraz otworzyć, gdy nadejdzie i zakłóczy” (Łk 12, 36).

Jezus przestrzega tutaj przed szczególnie negatywnymi postawami, które zamykają człowieka na Boga i przytępiają jego czujność: obżarstwo, pijaństwo i nadmierne troszczenie się o sprawy doczesne. Stawianie tych spraw w centrum swojego życia tak może pochłonąć człowieka, że nie będzie już miejsca na sprawy duchowe. Życie w takim stanie może spowodować, że człowiek zostanie zaskoczony przyjściem Pana jak zwierzę wpadające w potrzask.

w. 36 *Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie, abyście mogli uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym».*

Jezus kończy swoją mowę eschatologiczną wezwaniem do czujności i modlitwy. Czujność polega na wyostrzeniu wewnętrznego wzroku na rozpoznawanie znaków czasu, tzn. na najważniejsze wydarzenia w historii i w swoim życiu, a w szczególności na te, które wskazują na bliskie przyjście Pana.

Jego uczniowie mają modlić się w każdym czasie. W innym miejscu św. Łukasz wyraził podobną myśl: „Powiedział im też przypowieść o tym, że zawsze powinni modlić się i nie ustawać” (Łk 18, 1). W Ogrodzie Oliwnym Jezus będzie dwukrotnie zachęcał Apostołów do modlitwy jako skutecznej obrony przed pokusami w chwili słabości i zniechęcenia (Łk 22, 40. 46). Wytrwała modlitwa połączona z czuwaniem może dać wewnętrzną siłę, aby uniknąć zagrażającego zła, a nade wszystko pokusy odwrócenia się od swego Pana w chwilach próby i niepewności.

MEDYTACJA

Gdy będzie nadchodził Sąd Ostateczny, czy pojawią się jakieś znaki ułatwiające rozpoznanie tego czasu i czy skłonią ludzi do nawrócenia? Szukając odpowiedzi na to pytanie, należy pamiętać, że mowy eschatologiczne Jezusa zapisane w Piśmie świętym odnoszą się

zarówno do zburzenia Jerozolimy, które nastąpiło w 70 roku po Chr., jak również do powtórnego przyjścia Syna Bożego na końcu czasów. To sprawia, że trudno jest jednoznacznie zinterpretować znaki wskazujące na zbliżający się koniec czasu, a przynajmniej jest to zadanie dość ryzykowne.

Biblijne proroctwa jedynie w wielkim skrócie zapowiadają czas, w którym ma się dokonać jakieś znaczące wydarzenie, a także często ukazują wydarzenia eschatologiczne w zdarzeniach bieżącej historii. Na dodatek przekazy biblijne wydają się sugerować, jakoby między różnymi wydarzeniami, które dokonują się w historii, była jakaś niewielka odległość czasowa. Stąd też często odnosi się wrażenie, że występują one blisko siebie, jak gdyby następowały zaraz po sobie.

Te i inne jeszcze rzeczy trzeba koniecznie mieć na uwadze, kiedy staramy się znaleźć pełną odpowiedź na pytanie o znaki, które towarzyszyć będą powtórnemu przyjściu Jezusa. Na podstawie tekstów biblijnych, wypowiedzi Jezusa i Jego uczniów można wyliczyć dziewięć podstawowych znaków zwiastujących nadchodzenie czasów ostatecznych:

1. Pojawienie się fałszywych proroków: „Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: Ja jestem Mesjaszem. I wielu w błąd wprowadzą” (Mt 24,5).
2. Wybuchanie konfliktów na skalę światową: „Będziecie słyszeć o wojnach i o pogłoskach wojennych; uważajcie, nie trwóźcie się tym. To musi się stać, ale to jeszcze nie koniec! Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu” (Mt 24,6-7).
3. Różnego rodzaju kataklizmy przyrodnicze: „Będzie głód i zaraza – mówił Jezus – a miejscami trzęsienia ziemi” (Mt 24,7).
4. Prześladowanie wiernych: „Wtedy wydadzą was na udękę i będą was zabijać, i będziecie w nienawiści u wszystkich narodów, z powodu mego imienia” (Mt 24,9).
5. Wyraźne nasilenie się zła w świecie: „A ponieważ wzmoże się nieprawość, oziębnie miłość wielu” (Mt 24,12).
6. Głoszenie dobrej nowiny po całym świecie: „A ta Ewangelia o królestwie będzie głoszona po całej ziemi, na świadectwo wszystkim narodom” (Mt 24,14).
7. Ohyda spustoszenia: „Gdy więc ujrzycie «ohydę spustoszenia», o której mówi prorok Daniel, zalegającą miejsce święte – kto czyta, niech rozumie – wtedy ci, którzy będą w Judei, niech uciekają w góry!” (Mt 24,15).
8. Wielki ucisk: nastąpi „wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd i nigdy nie będzie” (Mt 24,21).
9. Słońce utraci swój blask. Ten kolejny znak zwiastujący zbliżanie się końca czasu ma naturę kosmiczną: „Zaraz (...) po ucisku owych dni słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku; gwiazdy zaczną padać z nieba i moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wówczas ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego, i wtedy będą narzekać wszystkie narody ziemi; i ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego na obłokach niebieskich z wielką mocą i chwałą. Pośle On swoich aniołów z trąbą o głosie potężnym, i zgromadzą Jego wybranych z czterech stron świata, od jednego krańca nieba aż do drugiego” (Mt 24,29-31).

Otwartym, oczywiście, pozostaje właściwy sposób rozumienia i interpretacji przytoczonych wyżej znaków. Bardzo ważne są dwie przestrogi i zachęty Jezusa w odniesieniu do omawianych spraw: „To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi koniec” (Łk 21, 9) oraz zachęta do modlitwy i czujności (zob. Łk 21, 36). Powołaniem chrześcijanina jest zatem trwanie na straży, gdyż w chwili, w której się nie spodziewa, może przyjść jego Pan i dlatego winien być przygotowany na wejście razem z Nim na ucztę w Królestwie niebieskim.

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Jak często myślę o spotkaniu z moim Panem Jezusem Chrystusem?
2. Jak wygląda moje przygotowanie na spotkanie z Jezusem?
3. Jakie emocje towarzyszą mi, kiedy myślę o rozpoczynającym się Adwencie?